

שירות בתי הסוהר

כלכלת אסירים וסוהרים

שירות בתי הסוהר רוכש את מצרכי המזון, הדרושים לכלכלת האסירים ולהספקת ארוחות במחיר מוזל לסוהרים הסועדים בבתי הסוהר, מצה"ל, פרט לחם ולמצרכים לשיפור המנות לחולים ולאוכלי דיאטה, שאותם הוא קונה ממאפיות ומספקים אחרים. הוצאת השירות על קניית מזון הסתכמה בשנת 1964/65 בסך 687,500 ל"י: 514,000 ל"י מצה"ל ו-173,500 ל"י קניות מספקים אחרים. תקציב השירות לכלכלה מחושב לפי הוצאות כלכלה מלאה לאסירים והשתתפות של 50% בהוצאות הכלכלה של הסוהרים. בחודשים פברואר — אפריל 1965 בדק משרד מבקר המדינה את סדרי רכישת המצרכים על ידי השירות ואת הפיקוח על קבלתם וצריכתם בבתי הסוהר.

1. ועדת התזונה של השירות קבעה, שמנות האוכל לאסירים יהיו במתכונת של אחד מלוחות התזונה של צה"ל, המורכב ממנות טריות ומנות קשות. הוראות השירות קובעות, שיש לספק לאסירים ולסוהרים מנות אוכל אחידות, הן מבחינת הכמות והן מבחינת האיכות.

— בדצמבר 1963 הורה השירות, שמספר המנות שיוזמנו בצה"ל יהיה כמספר הסועדים בבתי הסוהר פחות 10%, והתמורה של 10% תשמש לרכישת תוספת מזון משופר לחולים ולאוכלי דיאטה, לאספקת תה לאסירים ולתוספת מזון לסוהרים הסועדים בערבים בבתי הסוהר. הוראה זו גרמה בהכרח לכך שמנת האוכל, שסופקה לאסיר הבריא, הוקטנה, דבר הנוגד את קביעתה של ועדת התזונה של השירות. אין בתיקים מסמכים שיראו, שהקטנת המנה ב-10% נעשתה על העתה של ועדת התזונה, ושהמנה המופחתת לאסיר אינה נופלת מהמינימום הדרוש לתזונה. לפי חישובי משרד מבקר המדינה היה צורך בסכום של 20,000 ל"י לשנה בקירוב לכיסוי הצרכים המיוחדים של החולים ואוכלי הדיאטה.

2. על פי הוראות השירות נדרש כל בית סוהר להגיש למדור אפסנאות, אחת לחודש, דו"ח על תנועת כמויות המזון שנתקבלו. הדו"חות נועדו לשמש מכשיר בידי הנהלת השירות לפיקוח על צריכת המזון ועל המלאי במחסנים.

— ניתוח הדו"חות לחודשים ינואר עד מארס 1965 העלה, שלגבי מספר רב של ימים לא הראו הרישומים כל מלאי במחסנים, או שסיכום היתרה אף היה שלילי, בעוד שלמעשה הייתה בהם יתרה. עוד נתברר, שלמעשה הוצאו מהמחסנים כמויות, שהיו קטנות מהדרוש, בהתאם להוראות, לפי מספר הסועדים, אולם גרשמו כצריכה כמויות יותר גדולות, וכך נצברה רובר, ששימשה לאספקת מנות משופרות לאסירים בימי חג.

משרד מבקר המדינה העיר, שצבירת רובר על ידי הקטנת המנות לאסירים היא פסולה, ורישום בלתי מציאותי של הכמויות שנצרכו יום-יום מהווה סטייה חמורה מכללי מינהל תקין ופוגע באפשרות של פיקוח נאות.

— השירות מקבל יום יום את כמויות הלחם הדרוש לו ממאפיות פרטיות. הביקורת העלתה, שאין בשירות הוראות לפיקוח על המשקל והטיב של הלחם ולמעקב אחר פעולות בקבלת הלחם.

— השירות לא נהג לבדוק את סבירות המחירים, שבהם מחייב אותו צה"ל בעד המצרכים שהוא רוכש. בחודש יוני 1964 חויב השירות במחירים, שהיו גבוהים בהרבה מהמחירים שבשאר חודשי השנה. בעקבות הביקורת פנה השירות לצה"ל לבירור העניין, ואמנם נתברר, שהמחירים לא היו נכונים; בנובמבר 1965 זיכה צה"ל את השירות בסך 14,584 ל"י.

החזקת נכסים: מקרקעים ומבנים

ברשות השירות שישה בתי סוהר: רמלה, תל מונד, שטה, מחנה מעשיהו, נווה תרצה ודמון. כמו כן אותר שטח קרקע בגודל של 2,000 דונם, המיועד להקמת בית הסוהר המרכזי בבאר שבע (ראה עמ' 369). בידי השירות עוד חמישה בניינים (34 חדרים), שבהם משרדי הנציבות; ו-73 דירות שירות צמודות (198 חדרים). מחלקת המשק שבנציבות השירות אחראית לטיפול בנכסים אלה. בנובמבר 1965 בדק משרד מבקר המדינה את סדרי קבלת הנכסים, מידת ניצולם, אופן תחזוקתם וסדרי הרישום עליהם.

ניצול הנכסים

בידי מחלקת המשק מסמכים הנוגעים לגודל שטחי הקרקע של שלושה בתי סוהר: רמלה — 35 דונם; תל מונד — 79 דונם, ומחנה מעשיהו — 455 דונם. שטחי הקרקע סביב בתי הסוהר רמלה ותל מונד מנוצלים במלואם, ואילו במחנה מעשיהו מנוצלים 145 דונם, כולל שטח חקלאי; על השטח הנותר נמצאים מטעי זיתים בלתי מעובדים. לגבי בתי הסוהר בשטה ובנווה תרצה אין בידי השירות מסמכים, שעל פיהם ניתן לקבוע את השטחים שברשותם; ואילו בית סוהר דמון מחזיק בנכסים, שהבעלות עליהם איננה ברורה לשירות. הוסבר למשרד מבקר המדינה, שבבית הסוהר שטה מנוצלים 54 דונם, בדמון — 55 דונם, ובנווה תרצה — 13½ דונם. בהעדר פרטים על גודל שטחי הקרקע המוחזקים על ידי בתי סוהר אלה, לא ניתן לקבוע את היחס בין השטחים המוחזקים לבין השטחים המנוצלים.

בעקבות הביקורת התחיל שירות בתי הסוהר לטפל בהשגת הנתונים הדרושים.

דירות שירות צמודות

1 הדירות שבידי שירות בתי הסוהר, הנמצאות ב-10 מקומות בארץ, נמסרו לשירות בשנים 1954 — 1965 על ידי משרד השיכון, ובהקמתן הושקע סך 950,000 ל"י. סכום זה בא מהקצבות לדירות מגורים בשביל אנשי השירות מתוך תקציב משרד השיכון. מסירת הדירות לעובדי שירות בתי הסוהר מבוססת על פקודת בתי הסוהר 1946 ותקנות בתי הסוהר (מקומות מגורים), תשכ"א — 1960. התקנות קובעות, שנציב השירות רשאי לצוות על פקיד בית הסוהר, שיגור בחלק של בית הסוהר, שייקבע לצורכי מגורים, או בדירה מסוימת, שתיקבע לצורך זה. ציווה הנציב כאמור, רשאי הוא לקבוע מדי פעם בפעם את תנאי השכירות ותנאים אחרים, כפי שימצא לנכון. פקיד, הגר במקום מסוים על פי צו כאמור, חייב לפנות אותו כשיידרש לעשות כן.

בדיקת הבקשות לדירור, שבעקבותיהן הוצאו צווי הדירור על ידי נציב השירות, העלתה, כי לשישה עובדים נמסרו דירות שירות קרוב למקום עבודתם; לשלושה עובדים —

עקב העברתם למקום שירות המרוחק ממקום מגוריהם הקבוע, לעובד אחד — עם גיוסו לשירות, ואילו ל-58 עובדים נמסרו דירות על סמך בקשות להיטיב את תנאי מגוריהם.

בתי הסוהר, מטבע הדברים, מרוחקים הם ממקומות יישוב גדולים, והשירות לא תמיד יכול היה להשיג את הדירות בהתאם לרצוי. בדיקת מקומות הריכוז של הדירות העלתה אי אלה מקרים, שבהם דירת השירות הייתה במרחק גדול מהסביר ממקום השירות — בארבעה מקרים 30 ק"מ ויותר.

2. עד המחצית השנייה של שנת 1963 לא שילמו עובדי שירות בתי הסוהר, שהחזיקו בדירות שירות, דמי שימוש בעד הדירות שברשותם.

בעקבות ההסדר של המשטרה עם משרד השיכון בדבר הרשמת מחזיקי דירות שירות למפעל החסכון לבניין (ראה עמ' 359), החליט שירות בתי הסוהר אף הוא על הרשמת המתגוררים בדירות שירות למפעל זה. צורת ההרשמה והתשלום מקבילים לאלה, שנקבעו לאנשי המשטרה. עד נובמבר 1965 גרשמו 53 עובדים למפעל החסכון לבניין, והם שוחררו מתשלום דמי שימוש.

תחזוקת נכסים

1. ענף בניין נכסים של מחלקת המשק מטפל בתחזוקת כל הנכסים שברשות שירות בתי הסוהר. בשנת 1964/65 הוצאו 273,000 ל"י לפעולות אלה: 10,000 ל"י — לתיקונים ובדק בית של בנייני המשרדים, ו-263,000 ל"י לתחזוקת בתי הסוהר, כולל מכוני מים של השירות ותשלום מסים עירוניים בעבור נכסי השירות.

— הוצאות התחזוקה של דירות השירות הם על הדייר, פרט להשתתפות השירות בסך 100 ל"י לשיפוץ הדירה עם החלפת הדייר. אין השירות מקיים פיקוח שוטף על מצב הדירות, ואינו דואג לתחזוקה מונעת לשם שמירה על תקינותן. בעקבות הביקורת הוציא השירות הוראה להתחיל בפיקוח שוטף על הנכסים שברשותו.

2. סעיף 3 מפקודת מסי העירייה ומסי הממשלה (פטורין) כמתוקן בשנת 1954 קובע, שארנונת רכוש לא תוטל על נכס, שבעליו הוא הממשלה. עוד קובע החוק, בסעיפים 3 ו-5א, שהוראות סעיף זה לא יחולו בתחום עיריית ירושלים, או עירייה אחרת או תחום מועצה מקומית, שהכריז עליהן שר הפנים, לאחר התייעצות בשר האוצר, שהמקום הוא יישוב עולים (ראה 442).

— הביקורת העלתה, שהשירות משלם ארנונת רכוש לעיריית חיפה ולמועצה המקומית אבן יהודה, אם כי שתיהן לא הוכרו כיישובי עולים.

בעקבות הביקורת הורה נציב בתי הסוהר בדצמבר 1965 להפסיק את תשלום ארנונת הרכוש בחיפה ובאבן יהודה.

סדרי רישום

— לפי התקנון לדיור משרדי הממשלה על המנהל הכללי של כל משרד למנות עובד בכיר במשרדו, בדרך כלל מנהל משק, כמוסמך לטיפול בענייני דיור. התפקידים העיקריים של המוסמך לדיור, כפי שפורטו בתקנון, הם: להבטיח תחזוקה שוטפת ותקינה של הדיור המוחזק על ידי המשרד, ניצול יעיל של הדיור וניהול רישום מעודכן של הדיור המוחזק. נציב בתי הסוהר לא מינה מוסמך לדיור.

הבטחת תחזוקה שוטפת ותקינה של הדיור וניצולו היעיל מחייבים ניהול תיקים טכניים לכל נכס בנפרד, שבהם יש לרשום את פרטי הנכס: תיאורו, שטחו, מהותו, ייעודו והשינויים החלים בו מדי פעם בפעם.

— בדיקת התיקים הטכניים שבידי ענף בינוי ונכסים העלתה, שאין בתיקים רישומים, שלפיהם ניתן לקבוע את המצב העדכני של הנכסים. המסמכים הקשורים בטיפול בנכסים, במידה שישנם, אינם מרוכזים, והם מתויקים בצורה, שאינה מאפשרת עקיבה נאותה אחרי הנעשה בהם.

בעקבות הביקורת מינה נציב בתי הסוהר מוסמך לדיור, ונתן הוראות לעדכון התיקים הטכניים של נכסי השירות.

מסירת עבודות בנייה

שירות בתי הסוהר אין לו יחידה טכנית משלו לביצוע עבודות תכנון ובנייה, ובהתאם להסדר הנהוג במשרדי הממשלה, שאושר על ידי הממשלה, עליו למסור עבודות בנייה באמצעות היחידה המרכזית לעבודות אלה — מע"צ. בחודשים ינואר עד מארס 1965 בדק משרד מבקר המדינה את מסירתן של שתי עבודות בנייה, שבהן טיפל שירות בתי הסוהר במישרין.

הקמת מעון סוהרים ברמלה

במסגרת הפעולות לשיקום האסיר הוסכם בין שירות בתי הסוהר לבין המדפיס הממשלתי על הפעלת בית דפוס בבית הסוהר ברמלה. כדי לשכן את בית הדפוס פינה השירות מקום בבית הסוהר, ששימש בעבר מעון סוהרים. ביוני 1963 החל השירות בהקמת מעון סוהרים חדש, ובנייתו הסתיימה במארס 1964. הקמת שלד המבנה נמסרה לביצוע לקבלן שזכה במכרז, ועבודות הגמר — ריצוף, נגרות, חשמל, טיח וצביעה — בוצעו בחלקן על ידי השירות על דעתו בלבד. לא נמצאו בתיקים רישומים המעידים, שנשקלו האפשרויות ב-115,000 ל"י.

— את תכנון המעון מסר השירות למהנדס פרטי. המתכנן נבחר על ידי עובד אחד של השירות על דעתו בלבד. לא נמצאו בתיקים רישומים המעידים, שנשקלו האפשרויות להעסיק מתכננים אחרים; לא נערך כל הסכם בכתב עם המתכנן, ושכר הטרחה בעד עבודתו האמורה, בסך 7,024 ל"י, נקבע במשא ומתן לאחר סיום העבודה.

— בסוף יולי 1963 ערך השירות מכרז מצומצם בין חמישה קבלנים לקבלת הצעות מחירים על הקמת שלד המבנה, בהתאם למיפרט טכני שהכין המתכנן. נתקבלו הצעות משלושה קבלנים. מאחר שההצעות הגיעו לידי ועדת המכרזים כשהן פתוחות, החליטה הוועדה ב-30.8.1963 לא לדון בהן ולבקש הצעות נוספות. לא ניתן לקבוע, אם הצעות הקבלנים הגיעו למשרד סגורות, ואם כן, על ידי מי נפתחו. בעקבות ההחלטה נתבקשו חמישה קבלנים אחרים להציע מחירים, הפעם על פי מיפרט טכני, ששונה במספר סעיפים, הן בהגדרות והן בכמויות. השירות לא הודיע לשלושת המציעים הראשונים, שהוחלט להכריז מחדש על העבודה, ולא ביקש מהם הצעות לפי המיפרט החדש. הוועדה התכנסה

שנית ב-13.9.1963, ולאחר השוואת ההצעות שהוגשו — שלוש על פי הפנייה הראשונה ושתיים על פי הפנייה השנייה — החליטה להמליץ על מסירת העבודה לקבלן, שהגיש הצעה על פי הפנייה הראשונה, בסכום של 60,757 ל"י, בהנמקה, שהצעתו היא הזולה ביותר.

ועדת הקניות, שטיפלה במכרז, אינה עוסקת בדרך כלל במסירת עבודות בניין; אף לא היה בידה אומדן של הוצאות העבודה, כך שלא היה לה בסיס להשוואת המחירים פרט להצעות המתחרים עצמן. בחישובים שערכה הוועדה כדי להשוות את ההצעות, שהתבססו על שני מיפרטים שונים, נפלו טעויות. הוועדה הגיעה בחישוביה לסכום, שהצעת הקבלן, אשר לו נמסרה העבודה, זולה ב-1,807 ל"י מההצעה שלאחריה. לפי החישובים, שערך משרד מבקר המדינה, הייתה ההצעה של הקבלן שקיבל את העבודה יקרה מההצעה שלאחריה, שהוגשה על פי הפנייה השנייה. השירות הכיר באי נכונות החישובים, שערכה הוועדה.

— לא נערכו בדיקות של איכות החומרים, בהם השתמש הקבלן, ושל טיב העבודות שעשה. הקבלן לא נדרש להמציא לשירות ערבות מתאימה לתקופת הבדק, שחייב היה להמציא אותה, לפי חוזה הבנייה, לפני סילוק החשבון הסופי.

— החשבון הסופי של הקבלן הסתכם ב-76,970 ל"י. סכום זה עולה על הנקבע בחוזה ב-16,213 ל"י (26%). הוסבר למשרד מבקר המדינה, שהפרש שולם בעד שינויים ועבודות נוספות, שהשירות הורה לעשותם במהלך העבודה. בין העבודות הנוספות היו יציקת תקרה ובניית 400 מ"י של קירות. שתי עבודות אלה הושמטו בטעות, כפי שהודיע זאת המתכנן לשירות, מחישובי הכמויות, שהוא הכין לשני המכרזים. חשבונות הקבלן אושרו על ידי האחראים של השירות על סמך אישור המתכנן, בלא שצורפו להם גליונות מדידה או כל תיעוד אחר, שהיה מאפשר בדיקת נכונות החשבונות. גם שנה לאחר סיום העבודה לא היו בתיקי העבודה גליונות מדידה, והשירות לא היה יכול להמציא לביקורת גליונות כאלה.

השירות לקח על עצמו טיפול במשימה, שאינה במסגרת תפקידו ומומחיותו, ללא התייעצות עם הגורם הממשלתי המקצועי, שיש לו הידע והנסיון בעבודות מסוג זה, ופגע — בבחירת המתכנן, במסירת העבודות, בפיקוח על הביצוע ובאישור החשבונות — בעקרונות ובכללים של המינהל התקין. חלק מהפגיעות, כגון השוואת מחירים, שאינם מתייחסים למיפרטים זהים, ואי כלילת חלקים חיוניים מן המבנה בחישוב הכמויות, מסתבר מחוסר ידע ונסיון מקצועיים.

תכנון בית הסוהר המרכזי בבאר שבע

בתי הסוהר הקיימים משוכנים במבנים, שלא נועדו מלכתחילה לשימוש זה, ותנאי האכסון בהם קשים (ראה דו"ח שנתי 15, עמ' 359). לכן החליטו שר המשטרה ושר האוצר, בינואר 1964, על הקמת בית סוהר חדש, שיהא מיועד לקליטת אסירים מסוכנים. עוד החליטו, שהקמת בניין בית הסוהר תהיה באחריותה של משטרת ישראל ולא של מע"צ. לפי דברי ההסבר להצעת התקציב לשנת 1965/66 מיועד בית הסוהר לקליטת 350—400 אסירים, וההוצאה הכוללת להקמתו נאמדה ב-4 מיליון ל"י.

1. בנובמבר 1964 הטיל שר המשטרה את הטיפול בבניית בית הסוהר על ראש מינהל

ארגון ובטחון של שירות בתי הסוהר. עובד זה מסר, עוד בינואר 1964, לאדריכל, שמשטרת ישראל נוהגת להעסיקו כמתכנן בבניינה, את הכנת התכנית הרעיונית. המתכנן נבחר לפי החלטת עובד זה בלבד ולא — כפי שדורש הסדר הטוב — על ידי ועדה או בהמלצתה. אין כל רישומים, שיעידו, שנשקלה האפשרות לבחירת מועמד אחר.

האדריכל התחיל לעסוק בתכנון הרעיוני בסוף ינואר 1964. לא נערך הסכם בכתב בין שירות בתי הסוהר לבין האדריכל על תנאי העסקתו. בסוף יולי 1964 הציע האדריכל, ששכר טרחתו ייקבע בסך 30,000 ל"י. הצעה זו הובאה לאישור ועדת הקניות המרכזית, המשמשת כוועדת מכרזים לרכישת ציוד כללי וציוד אישי בשביל השירות. הוועדה סירבה לדון בעניין בנימוק, שהתכנון נמסר לאדריכל ללא דיון מוקדם וללא מכרז, והציעה להעביר את קביעת שכרו לדרג יותר גבוה; דבר זה לא נעשה. לפי הוראות ראש מינהל ארגון ובטחון שולמה לאדריכל, באוגוסט 1964, על חשבון התכנית הרעיונית, מפרעה בסך 9,500 ל"י.

בעקבות פניית הממונה על התקציבים במשרד האוצר יזמה מחלקת עבודות ציבוריות פגישה עם נציגי משרד המשטרה בעניין הקמת בית הסוהר המרכזי. בפגישה, שהתקיימה בסוף מאי 1964, בין האחראי לטיפול בבניית בית הסוהר לבין מנהל מע"צ והאדריכל הראשי שלה, הודיע נציג השירות, שמשטר המשטרה מטפל זה למעלה מחצי שנה בתכנון בית הסוהר עם אדריכל, ולכן מרגיש התחייבות למסור לו את העבודה, כשהוא בטוח בכושרו לבצעה. נציגי מע"צ העירו, שהמתכנן נבחר שלא בדרך המקובלת, ושגם מבחינה מקצועית אין הם ממליצים למסור לו לבד את הכנת התכניות האדריכליות. אולם בהתחשב בכך, שלדברי נציג השירות יש כבר התחייבות כלפיו, הסכימו להעסקתו בתנאי, שבהכנת התכניות האדריכליות ישותף מתכנן, שייקבע על ידי מע"צ. סוכם על דעת כל הצדדים, לצרף אדריכל נוסף, שהיה קשור בעבר בעבודות בינוי של בתי הסוהר בארץ. עוד סוכם, שהחוזים עם האדריכלים ייחתמו על ידי מע"צ.

בחודשים אוגוסט וספטמבר 1964 חתמה מע"צ על חוזים נפרדים עם שני האדריכלים. על בסיס הערכתו של המתכנן בדבר הוצאות הבנייה, שהגיעה ל-2.5 מיליון ל"י, יסתכם שכר טרחתם של שני האדריכלים לפי החוזים ב-141,000 ל"י; חישוב שכר טרחתם ייקבע סופית על יסוד ההוצאה למעשה. האדריכל, שנבחר על ידי השירות, יקבל 88% משכר הטרחה, והאדריכל, שנבחר על ידי מע"צ — 12%.

במאס 1965 פנה משרד מבקר המדינה אל שירות בתי הסוהר בדרישה להסביר את הדרך, שבה הוטל תפקיד תכנון הבניין על האדריכל האמור. בתשובתו הסביר השירות, שהמתכנן נבחר בהתחשב בהעסקתו הקודמת כמהנדס ויועץ טכני של המשטרה ובנסיון הטוב, שהיה למשרד המשטרה אתו בעבר. לדעת הביקורת לא היה בעובדות אלה כדי להצדיק, שעובד בכיר של השירות ימסור, על דעתו לבד, תכנונו של פרויקט מסוג חדש בארץ ובעל היקף גדול מאוד, בלי שגוף מתאים ישקול גם בחירתם של מועמדים נוספים. אין לדרוש, שעבודה מקצועית מסוג זה תימסר על פי מכרז ועל יסוד שיקולים של גובה השכר בלבד; מחירי אדריכלים נקבעים בדרך כלל על פי תעריף ולא בדרך התחרות ביניהם. אולם לפי הדעה, שהביע מבקר המדינה גם בעבר (ראה דו"ח שנתי 15, עמ' 105), במקרים של מסירת עבודות, שלא ניתן למסור אותן על פי מכרז, אין להשאיר את בחירת המועמד בידי המשרד בלבד, ובמיוחד לא בידי עובד מדינה יחיד; טעמו של כלל זה הוא,

שבכל הנסיבות יש להבטיח בחירת המועמד המתאים ביותר על פי שיקולים ענייניים, ולהסיר את הסכנה של פגיעה בטוהר המידות ואף של לזות שפתיים. במקרים אלה מוטב, שהבחירה תיעשה על ידי ועדה בינמשרדית, ואף ייכללו בה נציגי ציבור.

2. השירות אמנם שיתף את מע"צ בתכנון, לאחר יזמתו של הממונה על התקציבים, אולם המשיך לטפל לבדו בהקמת הבניין. במאוס 1965 פנה משרד מבקר המדינה לשירות בתי הסוהר, ובאפריל 1965 — למשרד האוצר, וחזר על הדעה, שהביע במקרים דומים בעבר, שבנייה ממשלתית יש לבצע באופן עקרוני באמצעות מע"צ; הואיל וועדת השרים לענייני שירותים ופנים החליטה על כך, דורשת כל סטייה מעקרון זה החלטה חדשה של ועדת השרים. משרד מבקר המדינה פנה גם אל מע"צ בעניין. בעקבות פניות אלה נדונה השאלה מחדש בין שרי האוצר, המשטרה והעבודה, ובמאי 1965 סוכם, שביצוע הקמת בית הסוהר יהיה בידי מע"צ.

*

ממצאי הביקורת בדבר מסירת עבודות הבנייה של שירות בתי הסוהר מוכיחים פעם נוספת בעליל את החשיבות, שיש לשמירה על חלוקת התפקידים בין הגורמים המתאימים בממשלה ולהקפדה על העקרונות והנהלים הנוגעים למסירת עבודות ציבוריות.

רכישת רהיטים משומשים

בנובמבר 1964 רכש שירות בתי הסוהר ממחלקת המכירות של משרד הבטחון ריהוט משומש בסכום של 18,790 ל"י. ראש מחלקת המשק של השירות המליץ בפני נציב בתי הסוהר על קניית הרהיטים, כדי לאפשר לסוהרים רכישת פריטים מסוימים, וכדי לרהט את חדרי הנופש של הסוהרים ואת תאי האסירים. מחיר הרהיטים שולם מתקציב השירות.

הבדיקה העלתה, שרוב הרהיטים, בסך 14,110 ל"י, נמכרו לעובדי השירות בתשלומים לשיעורים, וחלק קטן, בסך 540 ל"י, נמכר למשרד המשטרה. לאחר שניתנה לסגל העובדים האפשרות לבחור את הרהיטים הרצויים להם, נשארו בשביל השירות רהיטים במחיר של 4,140 ל"י, שלא היו מן המין הטוב דווקא, וכללו כורסאות סירה, שטיחי צמר וגובלין; פריטים אלה הועברו חלקם לבתי הסוהר השונים, וחלקם למעון הסוהרים ולבסיס ההדרכה של השירות.

שימוש בכספי המדינה למימון הקנייה, ששימשה בעיקרה לצורכיהם הפרטיים של עובדי השירות, יש בה משום פגיעה בתקינותו של ניהול כספים ממשלתי. בעקבות הביקורת נתן השירות הוראות, שלהבא לא ישתמשו בכספי המדינה למימון קניות שלא לצורכי השירות.